

Дамян Дамянов
И защо бе туй

И защo бe туй цялото бляскане?
За какво – този адски ламтеж?
Думи, думи... До блясък излъскани.
И вървене по въглени пеш.
Колко преходно нещо e славата!
Суетата – димеж и мъгла.
Проститутки и щерки на гаврата,
днес в едни, утре – в други легла...
Не това, не това бe животът ми.
Беше друго, какво – не разбрах.
И се носех, въртян в колелото му,
и насън сякаш цял го живях.
Днес ме гледа, застанал насреща ми,
с моя лик и със мойте очи.
Във едното таи се насмешката,
а пък в другото – капка горчи.
Е, прощавай – му казвам. – Да, гадно бe,
но красиво и сладко, нали?
Що можахме със теб, пооткраднахме,
а пък другото малко боли...
Тъй се гледаме двама. И духа ни
с най-студения вятър светът.
А между ни стърчи стегнат куфарът
и пред нас – най-големият път...

25. IX. 1994 г.

КРАЙ

© 1994 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8583>]